

"Sant Josepmaria es va sentir molt ben acollit a Andorra"

Molta gent va assistir a l'eucaristia que se celebrà el diumenge dia 2 de juliol a l'església parroquial de Sant Julià de Lòria per commemorar el 80è aniversari de l'arribada de Sant Josepmaria, fundador de l'Opus Dei, a Andorra. Oferim la notícia publicada a la web del bisbat d'Urgell.

03/07/2017

Més de 400 persones van assistir a l'eucaristia que se celebrà el diumenge dia 2 de juliol a l'església parroquial de Sant Julià de Lòria per commemorar el 80è aniversari de l'arribada de Sant Josepmaria, fundador de l'Opus Dei, a Andorra. Oferim la notícia publicada a la web del bisbat d'Urgell. L'Eucaristia fou presidida pel Vicari de la Prelatura de l'Opus Dei a Andorra i Catalunya, Mn. Ignasi Font i pel Rector de la Parròquia, Mn. Josep Chisvert.

A la seva homilia Mn. Font destacà com Andorra fou terra d'acollida per a tots els fugitius que, com Sant Josepmaria escapaven d'un país en guerra. Sant Josepmaria va arribar a Andorra el 2 de desembre del 1937 fugint de la guerra per tal de poder passar a l'altra banda per continuar, d'aquesta manera, la tasca apostòlica que havia començat el 1928. A l'església de Sant Julià des de fa 5 anys hi ha una escultura de Sant

Josepmaria orant que commemora aquesta fita.

Entre les persones que han acudit a l'aplec hi havia gent d'arreu d'Andorra i de ciutats de Catalunya com Lleida, Girona i Barcelona. Després d'una visita guiada a Mas d'Alins, es va fer una arrossada popular als Prats del Gastó que va acabar amb una volada d'estels.

Homilia:

Aplec de sant Josepmaria, Sant Julià de Lòria

Vull agrair en primer lloc la invitació a presidir aquesta concelebració eucarística amb motiu de l'Aplec de sant Josepmaria en el 80 aniversari de la seva arribada a Andorra.

Sant Josepmaria sempre va restar agraït per l'acollida que va trobar a Andorra el desembre de 1937, després de les moltes penalitats que

va viure els mesos anteriors. Com sabeu, en aquesta església, el 2 de desembre, només arribar a Sant Julià de Lòria, després d'un any i mig sense fer-ho, va resar per primera vegada en un temple, davant el Santíssim, sense perill. Ho representa be l'expressiva escultura que teniu al cantó de l'antic retaule de la parròquia. Tot i que la figura el representa uns anys més tard i amb sotana, reproduïx bé el que va passar: sant Josepmaria es troba de genolls, adorant l'Eucaristia, amb la mirada -plena de fe- fixa en el sagrari del retaule barroc, situat, com llavors, al presbiteri de l'antiga església romànica, que ara és una capella lateral.

Certament, Andorra és un poble acollidor. Ha estat i és «terra d'acollida». És allò mateix que hem sentit a la primera lectura: quan explica com aquell matrimoni sunamita, gran, sense fills, acull

generosament a casa seva el profeta Eliseu, que va de camí. Llavors, Eliseu, agraït, intercedeix davant Déu perquè pugin tenir un fill. És el premi a la seva generositat.

També el Senyor ens recorda a l'evangelí d'avui la importància de saber acollir: *Qui us acull a vosaltres, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat. (...) Tothom qui doni un vas d'aigua fresca a un d'aquests petits, només perquè és el meu deixeble, us ho dic amb tota veritat, no quedarà sense recompensa* (Mateu 10, 37-42).

Cal, doncs, que siguem generosos amb el proïsme, veient en ell a Crist; i, aleshores, el Senyor no deixa de recompensar-nos, no es deixa guanyar en generositat.

Mons. Joan Enric Vives, amb motiu del 75 aniversari del pas de Sant Josepmaria, ho recordava en un article al full dominical de la diòcesi,

quan deia: *Fa 75 anys vam acollir un sant. Els andorrans mostraren amb fets -sabent-ho o no- el valor de la gran virtut de la caritat, en ajudar Sant Josepmaria i tots aquells homes i dones forçats a viure el camí dels fugitius. I ens estimulen a fer-ho a nosaltres avui envers tota mena de persones necessitades.* Fins aquí la cita textual.

En una societat que es diu a sí mateixa -sovint enganyosament- del «benestar», el cristià té una especial obligació d'acollir, de fer seves les necessitats dels altres: de qui està sol, del malalt, de qui està a l'atur, d'aquella família amb dificultats, del refugiat i perseguit injustament...

El Papa Francesc ens anima amb força a sortir a les perifèries; a obrir-nos a tanta gent com hi ha, potser allunyada de la fe perquè no han sentit mai parlar de Jesucrist o són d'altres cultures... A tots podem

prestar-los el nostre servei i, al mateix temps, tendir ponts de comprensió, acompanyant-los i ajudant-los amb la caritat i l'exemple a retrobar el sentit de les seves vides. Això ens pertoca a tots. No hem d'anar molt lluny per fer-ho: el més freqüent serà que les nostres perifèries quotidianes siguin els companys de feina, els familiars, els amics, els veïns...

Si seguim Jesucrist de prop, el nostre cor reproduirà forçosament els seus sentiments: Ell ha mort per tots i el seu amor s'estén a tothom, sense discriminacions. Així doncs, els procurarem ajudar en les seves necessitats materials i, juntament amb el nostre servei material, es trobaran també amb la fe que atrau, que arrastra, i potser els portarem a descobrir Jesús i amb Ell, la felicitat.

No perdem de vista que tots els cristians estem cridats a ser llum;

una llum que ha de transformar el món. És la crida universal a la santedat que sant Josepmaria predicà arreu des del 2 d'octubre de 1928, en que Déu el va empènyer a fer-ho. És a dir: que tot cristià està cridat a portar la llum de Crist allà on és, al mig del món, a la seva vida ordinària.

Sant Josepmaria ho escriu així: "Fills de Déu. - Portadors de l'única flama capaç d'illuminar els camins terrenals de les ànimes, de l'únic fulgor, en el qual mai no s'hi podran donar obscuritats, penombres ni ombres. -El Senyor se serveix de nosaltres com de torxes, perquè aquella llum illumini..." (Forja, 1).

Però ¿quin és el «secret» per poder dur això a terme? ¿Com podem ser de debò dignes representants d'aquesta "terra d'acollida", que és Andorra, i que ho és també l'Església?

Ens ho explica sant Pau, a la carta als cristians de Roma que acabem de llegir: hem estat *batejats en Jesucrist, (...) submergits en la seva mort, (...) sepultats amb ell* per a ressuscitar i viure amb ell. Nosaltres som *morts pel que fa al pecat però vivim per a Déu en Jesucrist* (Romans 6,3-4.8-11)

Viure «en Jesucrist». Aquesta és la identitat a la que està cridat tot cristià: a ser -cadascú de nosaltres- un altre Crist, el mateix Crist, com li agradava repetir a sant Josepmaria.

L'actual prelat de l'Opus Dei, Mons. Fernando Ocáriz, a la carta programàtica que ha escrit el passat mes de febrer, insisteix en què tota la nostra vida de cristians ha d'estar fonamentada en l'amistat amb la persona de Jesucrist. D'aquest tracte personal, íntim, enamorat, en la pregària i en l'Eucaristia, és d'on sant Josepmaria va treure les forces que li van permetre creuar els Pirineus fins

arribar a Andorra, la terra de la llibertat, i, després, seguir l'impuls de l'Esperit per a fer l'Opus Dei arreu del món. És el camí de la identificació personal amb Crist, al qual tots els cristians hem d'aspirar cada dia: sí, estem cridats a viure el cristianisme, la nostra fe, així.

És ben bonic que, a Andorra, tingueu les esglésies sempre obertes per facilitar l'encontre personal amb Jesús. Siguem persones que busquem el Senyor al sagrari, per parlar amb Ell de les nostres coses, i per fer-li companyia; que hi acudim per a retrobar l'amistat amb Ell al sagrament de la Reconciliació per purificar-nos del pecat; i per a participar a la Santa Missa, i rebre'l com aliment a l'Eucaristia. Si ho fem, Jesús farà que sigui una realitat que portem la llum del Senyor a les nostres llars, als entorns de tota mena on ens movem i on potser s'ignora Déu. Es la nostra missió com

a cristians i com a ciutadans que som del món.

Tenim el favor de la Mare de Déu i Mare nostra. Sant Josepmaria va iniciar aquella travessa dels Pirineus cercant la llibertat, amb l'ajut i de la mà de Maria. A Pallerols de Rialb, en moments d'especial angoixa i fosc, va trobar en una rosa de fusta daurada el consol i la seguretat de la Bona Mare, que el confirmava en el seu camí. Aquella rosa de fusta va acompanyar sant Josepmaria tot el pas, i ara es conserva a l'església prelatícia de l'Opus Dei, Santa Maria de la Pau, a Roma, on està enterrat. Aquí hi teniu la rèplica que us va portar Mons. Echevarria.

Sant Josepmaria era molt marià. Aprenguem d'ell a tractar amb confiança la nostra Mare. Ella ens aconseguirà la generositat que necessitem per sortir de nosaltres mateixos en el servei dels altres.

Diguem-li moltes vegades, amb la
bonica estrofa final dels goigs que li
canteu aquí:

Puig que sou dels cels, Senyora

i del nostre territori,

siau la nostra advocada,

Mare de Déu de Canòlich.

Per consultar la notícia a la web del
Bisbat d'Urgell: [https://
www.bisbaturgell.org/index.php/ca/
mitjans-d...](https://www.bisbaturgell.org/index.php/ca/mitjans-d...)

Delegació MCS del Bisbat
d'Urgell

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/mes-
de-400-persones-assisteixen-a-laplec-de-
sant-josepmaria/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/mes-de-400-persones-assisteixen-a-laplec-de-sant-josepmaria/) (06/08/2025)